

Sygn. akt II AKz 473/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Bożena Summer - Brason

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimiecha

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **D. K.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 27 lipca 2015 r., sygn. IV K 142/15

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył w trybie art. 344 k.p.k. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 kwietnia 2015r sygn. III Kp 228/15 wobec oskarżonego D. K. na okres do dnia 26 października 2015 roku, godz. 13.30.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła obrońca podejrzanego zarzucając:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu na podstawie materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, iż w dalszym ciągu konieczne jest stosowanie wobec oskarżonego D. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz, że zachodzi potrzeba zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania;

2/ naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 257 § 1 k.p.k. poprzez zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w sytuacji gdy wystarczającym dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania byłby środek zapobiegawczy o charakterze nie izolacyjnym.

Powołując się na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie w stosunku do oskarżonego D. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ewentualnie zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania oraz zastosowanie w to miejsce środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Gliwicach dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych, przyjmując, że nadal koniecznym jest stosowanie wobec oskarżonego D. K. na etapie postępowania jurysdykcyjnego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, z uwagi na realizację przesłanek z art. 249 §1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. wskazujących na konieczność dalszego stosowania tego najsurowszego środka zapobiegawczego.

Na wstępie należy stwierdzić, że materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonych i świadków A. A. i J. F., pozwala na przyjęcie podstawowej przesłanki wskazującej na możliwość stosowania środków zapobiegawczych, o jakiej mowa w art. 249 § 1 k.p.k. w postaci dużego prawdopodobieństwa sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu, z art. 280 § 2 k.k.

Oczywistym przy tym jest, że definitywne ustalenia faktów oraz ich ostateczna ocena, co do sprawstwa i zawinienia oskarżonego będą mogły mieć miejsce dopiero po zgromadzeniu całości materiału dowodowego oraz zamknięciu tego etapu postępowania, natomiast, aktualnie, wymienione powyżej dowody pozwalają na przyjęcie istnienia wskazanej wyżej przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k., przy czym jak dotąd nie ujawniły się w sprawie okoliczności, które omawiane wyżej prawdopodobieństwo niweczyłyby, czy też w dużym stopniu osłabiały.

Wprawdzie rację ma skarżący, że oskarżony, generalnie nie przeczy stawianym mu zarzutom i przyznaje się do popełnienia przestępstw rozboju, to jednak w aktualnym stadium procesu przedwczesnym jest wysuwanie na tej podstawie nazbyt daleko idących wniosków, zwłaszcza, że postawa oskarżonego w każdej chwili może ulec zmianie.

Bez wątplenia w przypadku oskarżonego zrealizowania jest też szczególna przesłanka do stosowania tymczasowego aresztowania, o jakiej mowa w art., 258 §2 k.p.k., mając na uwadze fakt, iż stawiane oskarżonemu zarzuty popełnienia dwóch czynów z art. 280 § 2 k.k. stanowią zbrodnię, zagrożona w górnej granicy karą do 15 lat pozbawienia wolności, bez względu na wyrażoną przez oskarżonego chęć dobrowolnego poddania się karze w wysokości 3 lat pozbawienia wolności, możliwość orzeczenia wobec oskarżonego surowej kary ma charakter jak najbardziej realny. Oskarżony w każdej chwili ma prawo do zmiany postawy procesowej,

z którego to prawa skorzystał oświadczając, że nie wyraża zgody na dobrowolne poddanie się karze (k. 279), a sprawa niniejsza jest dopiero na początkowym etapie.

Z treści art. 258 § 2 k.p.k. jednoznacznie zaś wynika, że groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k. Tak więc wbrew wywiodom skarżącego, w realiach niniejszej sprawy brak jest jakichkolwiek racjonalnie uzasadnionych podstaw do wysuwania domniemania, że kara grożąca oskarżonemu, nie posiada cechy surowości, o jakiej mowa tym przepisie. Okoliczności takich, które domniemanie mogłoby to wzruszać, poza polemiką i głośnym przeczeniem nie przytacza także skarżący. Dodać trzeba, że stwierdziwszy zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy nawet wówczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, by oskarżony podejmował kiedykolwiek próby destabilizowania toku postępowania. Źródłem obaw w tym zakresie jest bowiem wyłącznie groźba wymierzenia surowej kary, a nie to, czy takie działania były już w przeszłości podejmowane.

Mając powyższe na uwadze zarzuty podnoszone w zażaleniu nie zasługiwały na uwzględnienie.

Brak jest także podstaw do stwierdzenia naruszenia art. 257 §1 k.p.k., czy też art., 251 § 3 k.p.k., albowiem mając na względzie charakter przyczyn uzasadniających stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, środki zapobiegawcze o charakterze nie izolacyjnym nie byłyby w sprawie wystarczające.

Dodać trzeba, iż mając na uwadze czasokres stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, aktualnie wynoszący 4 miesiące, nie sposób tu mówić o nadmiernym przedłużaniu tego środka zapobiegawczego, albowiem pozostaje on w rozsądnej relacji do hipotetycznie grożącej oskarżonemu kary.

Mając powyższe na uwadze, jak też nie dopatrując się we wniesionym środku odwoławczym argumentów mogących wpłynąć na odmienną ocenę przedmiotowej sprawy – orzeczono jak w części dyspozytywnej.

Z./

- o treści postanowienia powiadomić oskarżonego oraz jego obrońcę;
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 12 sierpnia 2015 r.